



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Admirandvm vindictae divinae theatrvm

Tympe, Matthäus

Monasterii Westphaliae, 1611

in SS. Eucharistiam peccata varia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51314)

Consule
Collat.

Sacr. Bre-
denb. li. 1.
c. 7. de poe-
na iustici
corpus do-
minicum
apud aluca-
riū ex ore
efflantis.

& c. 49. 50.
51. 72. delu-
dāis graui-
ter pūnitis
quod in
Euchar se-
uissent.

Ex vita S.
Malachiae
per D. Ber-
nardum
sōscripta.

POENAE EORVM QVI IN
Eucharistiam peccarunt.

FVit quidam clericus in Lesmor, prob-
lis, vt fertur, vitæ, sed fidei non ita. Is
lus in oculis suis, presumpsit dicere, in Eucharistia esse duntaxat Sacramentum & non sacramenti, id est, solam sanctificationem non corporis Christi veritatem. Super Malachia secreto & sæpe conuentus, sed sum, vocatus ad medium est, seorsum tam laicis, vt si fieri posset sanaretur, & nō confunderetur. Itaq; in cōuentu clericorum facultas homini est pro sua sententia reddendi. Cumq; totis ingenij viribus (quod mediocriter callebat) asserere & defendere naretur errorem, Malachia cōtra disputante cōuincente, iudicio omnium superatus conuentu cōfusus quidem exijt sed nō corripuit. Dicebat autem se nō ratione victum sed copi pressum autoritate. Et tu, inquit, Malachia sine caussa me hodie confundisti uersus profecto veritatem locutus, & corripuisti tuam ipsius conscientiam. Mœstus Malachia pro homine sic indurato, sed magis fidelis inueniens iniuriam, timens periculum, Ecclesiam conuocat, errantem publicè arguit, punit, & monet, vt resipiscat. Suadentibus hoc apud Episcopis & vniuerso clero, cum nō accipere sceret, cōtumaci anathema dicunt, hereticos & protestantes. Nec sic euigilans, omnes, in

fauetis homini potius quam veritati. Ego per-
 sonam non accipio vt deseram veritatem. Ad
 hoc verbum substomachās sanctus Dominus,
 inquit, fateri te veritatem faciat vel ex neces-
 sitate. Quo respondente, amen, soluitur con-
 uentus. Tali ille inustus cauterio fugam medi-
 tatur, infamis atq; in honoris fore nō sustinēs.
 Et cōtinuo sua tollens exhibat, cum ecce subita
 correptus infirmitate sistit gradum, viribusq;
 deficiens eodē loco iactat se super solū anhe-
 lus & fellus. Forte incidens in id loci vagabun-
 dus insanus offēdit hominem, quidnā ibi agat
 percontator. Respondet, graui se infirmitate
 teneri, & neq; procedere neq; redire valētem.
 Et ille, infirmitas ista, haud alia, inquit, quam
 ipsa mors est. Hoc autē non dixit à semetipso,
 sed pulchre Dominus per insanum corripuit
 eum qui sanus acquiescere noluit cōsilijs sen-
 satorū. Et addidit reuertere domū, ego te iu-
 uabo. Deniq; ipso duce reuertitur in ciuitatē,
 redit ad cor, & ad misericordiā Domini.
 Eadem hora accitus Episcopus, agnoscitur
 veritas, abiicitur error, confessus reatum pe-
 nit viaticum, datur reconciliatio, & vno pe-
 nē momento pērfidia ore abdicatur & morte
 diluitur, &c.

Vindicta
 diuina ius-
 ta impreca-
 tionem
 S. Malachi
 corripitur.

Agnoscit
 errorem.
 Ecclesie re-
 conciliatur.
 Catholicē
 moritur.

2.

Aduentante Quadragesima sacrosancto ie-
 luniō plebs frequens aduenit in ædem B. Fir-
 miani Episcopi & martyris eo die quo cirie-
 res ex patrum pia traditione, quæ hactenus
 obseruatur, fidelū capitibus imponuntur. ad-
 fuit

li. 3. c. 12. vñ
 tē S. Godef.
 Episc. Am-
 bianensis
 Sat. 8. Nou.

Diuina vi-
tio eius
qui prohibe-
bente Episcopo
ausus fuit S.
Euch. per-
cipere.

LUC. 10.

fuit etiam B. Godefridus, more suo, nudis
dibus & cilicio indutus, inter cetera S.
exhortationis verba omnibus interdixit
sum carniū donec dominicæ resurrex-
nis solemnitas adesset. Sed id multi sordidè
accepere. Nam proximo die dominico ca-
bus abstinere noluerunt, dicentes Episcopo
de suo corde fingere dura, proferre im-
ta, se assueti nec velle, nec posse relin-
par esse non solum vti cibis sed etiam
& suauibus ætatem ducere oblectamen-
Non id latuit Episcopum, sed tempus ex-
ctauit, quo posset opportune multa in-
gare. Ipso igitur cœnæ dominicæ die per-
lo ad memorati martyris basilicam obitu-
trandam peccatorum veniam confluentem
venit sacerdotalibus vestimentis indutus
bet suo more concionem, inter alia com-
morat Adami inobedientiam, quod dum
esu pomi sibi temperari non vult, vniuersum
genus humanum damnationi obnoxium
diderit, & in multas coniecerit calamitates.
Tum pergit exprobrare illis, quod nihil
exemplo absteriti noluerint obtemperare
ipsi imo Christo per ipsum prohibentem
carnes ederent. An ignoratis, inquit in Eu-
gelio dixisse Dominum de me meique discipulis
bus: qui vos audit, me audit, & qui vos spernit,
me spernit? Annunciaui ego vobis Cœlestis
regni voluntatem & iustitiam, vos me frivola
frivola dicere non formidastis. Ergo vobis

hac rebellione incidistis in pœnas cõtemp-
torum, & cum Adamo rei estis inobedienciæ.
Certe meritas hodie luetis pœnas. Hanc Epi-
scopo dicente certatim omnes se humi pro-
sternunt, pugnis pectora verberant, palam fa-
tentur culpam suam, cum multis lacrymis
petunt à Deo veniam, eamq; per Episcopum
impetrare admodum submissè contendunt.
ille vero ait ad eos; dignos pœnitentię fructus
facite, & Christum propitium vobis reddere
conemini. Interim tam impuræ transgressio-
nis hæc mulcta esto, vt à sacrosancta Euchari-
stia vsq; ad secundam Paschatis feriam absti-
neatis: vt quod improba admisit temeritas,
pia quandoq; possit confessio abolere. Abe-
unt igitur cum multo rubore & mœrore, atq;
inter se quiritantur, quod pro momentanea
delectatione tam solemnem die communionem
priuentur. Porro Episcopus pastoralis seueri-
tate vtens presbyteris omnibus præcepit, ne
quem ex ijs qui carnes comedissent ad Eucha-
ristiam sumendam admitterent. Volebat e-
nim hæc ratione eorum insolentiam reprimere
& coërcere, ne similia quandoq; atten-
tarent. Sed ecce ipso Dominicæ resurrectionis
sacro die fidelibus ad percipiendam Eucha-
ristiam accedentibus, quidam ex mundi
huius sapientibus vel potius insipientibus cum
se reum sciret eius quam diximus transgres-
sionis, nec tamen abstinere vellet à sacra com-
munionem, muliebrem habitum induit sexumq;

G

fœ

fœmineum adeo mentitur vt nō aliud
 fœmina videretur. Vult hominum
 fallere, sed omnia videntis Dei oculos
 non potest. vt post alijs insultare queat,
 Episcopo obtemperantes in tanta hominum
 frequentia se passi sint tanquam ethnico
 ceriā communione, accedit ad altare, nec
 iudicans corpus Domini, nec metuens
 stoli sententiā, eum qui indignè illud man-
 cet iudicium sibi manducare. per id
 in Ecclesia in qua isthoc accidit, quæ
 Remigij honorem constructa est vir
 dis. Fulco sacerdotio fungebatur. is
 nem non agnoscens admittit eum ad
 porrigit ei Eucharistiam: sed ille diuino
 persequente vindicta corruit, acerrimis
 cerum doloribus cruciatur, spuma san-
 guinis ab ore eijciens, quod indignus sum-
 rat, cum multo sanguine, cunctis ceru-
 bus euomit. Accurrunt omnes, dolenti-
 cem eius (necdum enim aliud quam
 nam credebant). Fulco sacerdos prope-
 mis aduolat, sciscitatur vnde venerit,
 qua causa tam horrendam patiatur
 tatem. Non enim frustra id esse, ille
 dem collectis non nihil viribus fœmine
 iecto habitu declarat quis sit. Nec enim
 lor sinebat diutius dissimulare. Tum
 ait ad eum venerabilis Presbyter Fulco
 tu mente aut fronte ausus es tam inau-
 designare facinus, vt sexu ementito,

1. Cor. ii.

Noli spiri-
 tualium
 patrum
 iussa con-
 temnere.

egregij Præfulis Godefridi præceptum, tremendis te ingerere Sacramentis non dubitares? Non tu æternos gehennæ cruciatus & flammæ inextinguibiles formidare debuisti? His atque alijs à sacerdote dictis ille miser summo pudore affectus: Heu me infelicem, ait, qui diu instar equi & muli per illicita diffluens, quidquid animo collibitum esset, impudenter admisi, vnde tandem id consecutum est, quod Salomon ait: impius, cum in profundum venerit peccatorum, contemnit. itaque erecta ceruice, spreta Antistitis salutari prohibitione, huc accessit: sed tandem vexatione dante intellectum auditui, re ipsa iam comperi, facienda esse quæ iubet Episcopus. Christus enim per eum locutus est. Hæc ut audivit populus circumstantes, valdè horruit infandum scelus, laudavit Christi iudicia, abdita in lucem profertentis, Godefridum Episcopum mire extulit, exactius deinde iussa eius se facturum affirmavit, &c.

Prou 18.

Vide in loco de apostatis eos qui tempore Cyriacæ ob indignam Euchariæ perceptionem immundis spiritibus aimpleri sunt.

In Teutonicis partibus Presbyter quidam dum religiosam vitam agere videretur, & pene quotidie sacra Missarum solemnia celebraret, dumque sibi minus cautè prouideret hostis antiqui insidias incurrir, & in turpem sed occultam peccati foueam carnis delectationem delapsus est. Sanctimoniam namque quandam dum in primis gratia

3
Ex vita Peetri Cluniacensis Abbatis lib. i. cap. 2.

Sacerdos
indigne
celebrat.

Iram Dei
persentit.

visitationis adiret, ad postremum affidit
colloquij & incauta familiaritate allectus
serabili casu in illam incurrit. Qui comp
lapsus ad cor redire & quàm citissimè re
gere debuisset, proprijs fecibus delectat
diu conuerti distulit, & peccatum peccato
iungens vsum peccandi fecit, sicq; longum
nem quo arctius stringeretur assidue pos
do contextuit. Cumq; in luto scelerum v
taretur, non verebatur tamen ad altare
mini irreuerenter accedere, & sacrament
demptionis nostræ Missam frequentius tato p
brando temerare. Quod cum longo tem
abiecto Dei timore agere nõ formidaret, tentia
contigit quadam die, dum vsq; ad percipit, & c
nem sacri Corporis Christi totam de
missam explicasset, iamque se ad sacramentum
ipla sumenda pararet, repente caro
cum sanguine, tam immundum vltra
rens habitaculum, ab ipsius iam penet
manibus euanuit, admirans ille & ob
scens ab altare citissimè Missa finita
Cumq; indignationem Domini, tam en
tis signi ostensione, circa se commotam
nosceret, volens tamen hoc certius com
bare, secundo Missam aggressus est. cu
uerfa, vt prius, peragenti, cum ad sacram
sumenda ventum esset, simul omnia, vt
subtracta sunt. Iam vero, vt dignum
metum & trepidationem non modicum
ductus, vt de toties repetito miraculo

illa hæsitacione certissimus redderetur, tertio quoque quod iam bis contigerat, attentare veritus non est. Sed cum omnibus vt antea peractis iam sollicitior, quæ apposita erant oculis obseruaret & manibus contrectaret, osq; ad sumendam aptaret, subito oculis, manibus & ori tertio inuisibiliter sublata disparuerunt. Tandem igitur tam euidenti miraculo tremefactus presbyter, se pessimè egisse, sequèteribilem iram Domini incurrisse absq; vlla dubitatione cognoscens, & qualiter euadere à tanto periculo posset sollicitus cogitare cœpit. Vltimum ergo peccantibus remedium pœnitentiam esse sciens, ad eam toto corde confugit, &c.

Greg. Turonensis: Dies passionis erat Pontifici martyris magni & in Ricomageni castris viciniam Arverne eius solemnia celebrabantur. Lecta igitur passione cum reliquis electionibus quas canon sacerdotalis inuexit, tempus ad sacrificium offerendum aduenit, acceptaq; turre diaconus, in qua mysterium Domini corporis habebatur, ferre cœpit ad ostium, ingressusq; templum, vt eam altari superponeret, elapsa de manu eius, ferebatur in aëra, & sic ad ipsam aram accedens, nunquam eam manus diaconi potuit assequi, quod non alia credimus actum de causa nisi quia pollutus erat in conscientia, sæpius enim ab eodem adulteria ferebantur admissa. vni tantum presbytero & tribus mulieribus, ex quibus

Post pœnitentiã diurnam iterum celebranti tres panes simul impletione calicis auctiori restituti fuerunt. vi de collat. sacr. Bredenbachij li. 1. c. 45.

4. li. 1. de gloria marty. cap. 86.

Confunditur diaconus incontinens S. Euch. ad ecclesiam portans.



bus vna mater mea erat, hæc videre, licet
fuit, cæteri non viderunt. Aderam fateor
ego tunc temporis huic festiuitati, sed hæc
dere non merui.

5.
lib. 1. vitæ
Greg. Tu.
101. c. 3.

Funitur,
peccatum
luxuriæ in
confessio-
ne negans
atq; ita in-
digne com-
municans.

Erat iuuenis mundanæ vanitati dedi-
&, vt in illa ætate homines solent, volup-
fræna relaxans, cui cum diu deseruiret cog-
git eum super quadam maritata muliere
famix nota aduri, cumque per aliquam
temporis hac suspicione apud vicinos
que teneretur, accidit, vt incurreret in
tam ægritudinem quæ de vita eius homi-
cogeret desperare. Qui cum lecto des-
beret & iam iamque morti proximus fieri
uitatus est ad eum, more ecclesiastico, pre-
ter vt eius confessionem susciperet, & ei
rienti viaticum salutis humanæ præbe-
Cum vero venisset, hortari eum cepit
commonere instanter, vt peccata sua
fiteri non erubesceret, crimenque illud
specialiter infamatus fuerat salubri con-
fessione manifestaret, acquieuit ille & con-
ri scelera sua studiose aggressus est, quod
dum expleisset, & rursus super præfatis
ne à presbytero interrogaretur, mentitus
dicens se inde nullatenus reum esse. Cui
presbyter diutina hominis infamia, suscipi-
ne actus, ab inquisitione non desisteret
ille: Sic hoc Domini corpus quod attulit
salutem accipere merear, sicut huius rei
obijcitur aliquando culpam non incurrit

presbyter respōsione credulus redditus, dominicam ei communionem securus tradidit. Qua ore suscepta glutiendi virtus ægro protinus ablata est: nam cum paulo ante quibuslibet etiam duris cibis facilis esset ad ima descensus, hoc parvissimum corporis Christi fragmen, non dicam stomachum sed nec etiam guttur vel paululum attingere potuit. Hoc sentiens ille niti quantum potuit cœpit, ut illud glutire valeret. Quod dum multoties conaretur, & frustrari semper suos conatus cerneret, coactus ipsa glutiendi impotentia, juxta lectum, quo decumbebat, illud expuendo proiecit. Cujus rei euentu valde terribus presbyterum qui discesserat ad se reuocari rogauit. Redijt ergo Presbyter & infirmum reuisens cur se reuocasset quæsiuit. At ille spiritu Dei agente compunctus confessus est se male egisse, se Deo mentitum fuisse, verumq; quod ante negauerat, esse. Quem cum multo gemitu pœnitentem & satisfaciētem is qui aduenerat presbyter intuens, compassus confitenti & mœrore confecto eum, ut moris est, absoluit, atq; rursus dominico corpore refecit. Quo suscepto cum tanta illud libertate glutiuit, ut vere tunc apparet non casu sed virtute diuina, ne ante hoc suscipere posset, prohibitum fuisse. Post hanc igitur reatus confessionem, & corporis Christi perceptionem paululum superuiuens in pace quieuit.

6. Iusserunt (Donatistarum Episcopi) Eucharistiam canibus fundi (proijci) non sine diuini iudicij. Nam iidem canes accensi ipsos dominos suos quasi latrones, sanctorum reos, dente vindice, tanquam ignominiosos inimicos lanauerunt (lacerarunt).

Thomas VValdensis: Historiam ait, quod in cathedrâ Ecclesia S. Pauli Londini, venerandus Cantuariensis antistes, felix memorie, concordationis Thomas Arundelius, filius & Comes Comitum, pro loco iudicij (assistentibus sibi Noruicensis Ecclesie tunc Præfule, Alexandro & alijs) residens Episcopali sede, habebat quædam & interrogationes proponere de fide Eucharistie ad quendam Sartorem in partibus Vigornie deprehensum in septimo. Cumque flecti omnino non posset, nec tamquam benedictum panem, sacratissimam Eucharistiam volebat appellare, vel credere, tamen iussus facere reuerentiam hostie, respondit blasphemus: Vere dignior est aranea reuera, at illico de alto culmine tecti descendens & horrida visu aranea, ad os blasphemici directo filo peruenit. Et dum sartor queretur ut intraret per polluta labia araneæ sollicitè laborabat. Adstitit illustris Primicerius Thomas Oxoniensis dux, tunc regni Cantuariensis & vidit prodigium. At prædictus Archiepiscopus statim surgens cum alijs expositis omni ibi collecto populo quid vltrix

Verisimile est demonem in araneæ formam istum miserum obfuisse.

Domini fecerat in blasphemum. Nec mora
qui preciosissimæ carni agni prælegit arane-
am peccatricem carnem suam flammis deuo-
randam amisit, vt esset fauilla peior aranea.

8.

Collat.
Sacr. lib. 1.
cap. 53.

Doct. Tilmannus Bredenbachius hanc
memorabilem historiam ad se à R. D. Ioanne
Dantio Ecclesiæ Resensis Decano esse per-
scriptam refert: Anno Dominicæ incarnatio-
nis 1561. antequam Geusicus furor effrenatus
erumperet non minus horrendum quàm me-
morabile signum circa Venerab. Eucharisti-
am edidit Deus opt. max. Nouiomagi ad VVa-
halim fluium, quæ ciuitas in ducatu Geldriæ,
& antiquitate, & populi frequentia, & merci-
monijs priuilegijsq; celeberrima est. Accidit
ibi feria secunda Paschæ (quæ tum incidit in
septimum diem Aprilis) circiter horam diei
nonam, vt sermone, in Ecclesia parochiali si-
mul & collegiata quæ protomartyri Stepha-
no sacra est, absoluto, alter parochorum no-
mine Antonius Vorstius vnâ cum ædituo seu
custode templi Ioanne Haeps accerseretur ad
ægotantem mulierculam quæ solemnè die
Dominicæ resurrectionis ob corporis imbe-
cillitatem in templo non communicarat. De-
cumbat autem mulier in platea Regulari-
um, sic dicta quod via illa per fundum cano-
nicorum Regularium in eâ vrbe commoran-
tium iam olim sit munita. Porro in altiore vi-
ci parte, prope vallum oppidi tabernaculus
meritoria, in qua parum honestè tunc tem-
poris

Q 5

poris

poris diuersabantur viri duo iuuenes, Nouiomagum patria erat, alteri Traiecti superius ad Mosam. Vtroq; ibidem tunc paschale, quod vocant, solito more ellim manibus ostentante, certamen initur in os, idq; periculo hauriendi poculi cereu rrij, vter suum prius ouum glutire queat. Interim aduentat Pastor prædictus cum Verabili Sacramento ouiculam suam infirmam in vicinia commorantem refecturus. Accipit per plateam nola quæ præferebatur Eucristiæ, alter ille qui Traiectensis erat, in contemptum tremendi mysterij, audacter ad sodalem suum: Ego ouum istud quotiescunq; nu teneo citius deglutiuro, quam quam muliercula deastrum illum (teutonice göttgen) dixit, & protinus hians ouum immisit, volens traicere illud per guttur. Sed ecce præsentissimam Dei vindictam præpeditus nullo modo ouum transire potuit. Hærente autem illõ in faucibus miser homo se statim suffocatũ iri, nec vitam reliquam videret, oculis horribiliter contortis conspicit candelam sebaceam clauo pendẽtem. arripit celerrimẽ sebaceam & absque mora iniicit ori, cupiens commouere candelam tali protrudere ouum, sed frustra. nihil enim aliud effecit quàm quod sebaceam delæ in gutture apud ouum relicto ellim nitum seu fila nuda retraxerit. Hac spe fractus humi procumbit instar bouis matæ

memoria loquendiq; facultate omnino priuatus. Et supinus iacens fuliginosum & velut AEthiopicum induit vultum, & gutture diuina vltione confracto tristissimam efflat animam. Parocho memorato cum sacrosancto illo pane cæli adstante. Is enim, simulatque infirmam communionis participem fecisset, ex illa domo rediens, audit miserabiles voces ex taberna vicina resonantes, horrore perculsus introcurrit cum Venerabili Sacramento, rogat quid illic sit negotij, audit ex ore præsentium rei gestæ seriem, hominem diuinitus percussum videt humi palpitantem & cum morte certantem, & paulo post expirantis guttur fractum, ouo nunc instar tüberis intercutanei in altero colli lateris, & in faucibus residenti, &c.

Sequentem historiam de subita morte cuiusdam Lutherani ob SS. Euchar. risui habitam ex litteris R. P. Iacobi Gretzeri ad R. P. Petrum VVinæum datis transmisit mihi Embrica R. P. Ioannes Hasius Syluæducentis (strenuus in Soc. Iesu Ecclesiæ Catholice propugnator qui cum alia scripsit, tum exempla Cæsarij Heisterbachensis pulchre illustrauit). Anno 1609. 20. Dec. scripsitq; eandem se ante biduū accepisse Colonia: Vlmam venimus 4. Octob. quo die humatum aiebant ciuem quendam Hinsburgo aduectum qui eo loci extinctus subito dicebatur ob cõtumeliã quã risu, quã verbo SS. Eucharistiæ illatam.

Quam

Quam tamen rem, quod incertis rumoribus
 agitaretur, accuratius inuestigandam curamus.
 inde ergo postridie digressi, Hinderburgum
 attigimus sub meridiem, diuertimus ad
 hospitium, cui insigne crucis albae. huius
 nomen Martino VVinckler, quem in
 prandio, dum varijs de rebus fit sermo,
 cunctamur, verane sint quæ de ciue Vlmensi
 repente extincto referrentur. Hæreticus
 nihil, quædam dicit, quædam subterit. Nos
 mus edicat, si quid ea super re sciat, morde
 de contumelia, nec dissimulare opus esse
 palam de re constet, fatetur is mox accedens
 id suis in ædibus, & rem omnem vti cunctis
 recensere exorsus. Diuertit, inquit, ob hunc
 duo, secundo nimirum Octobris, apud
 quidam curru aduectus cum vxore & libere
 nomen ei erat Danieli Ottoni, Ciuis erat
 mensis officio Oenographus, Lauingare
 rat, quo concesserat superioribus diebus
 nuptias euocatus, inter prandendum
 præterit sacerdos ad ægrotum SS. Eucharis
 stiam deferens. Excimur tintinnabulum
 Ego à mensa digressus genua flecto, pro
 re Catholico, vna mecum filius, qui ad
 alij domestici, ipse per fenestrâ despici
 ridens an irridens? inde ad epulas & post
 Paulo post redit sacerdos referens sacrâ
 ristiam, rursus signo æris nos ad preces
 fenestrâ, euocamur. Prospicit ille iterâ
 spicit cū irrisu, Mox cōuersus ad me, qui

quit, opus istis nugis & inanijs? was sol das
narrenwerck? quod dictū impium seruus eius
pprius mensæ adstans reprehēdit clarè. Hic
ego: Enim vero, inquā, nos Catholici istis cæ-
remonijs pro religiōe auita & pietate colimus
Deum nostrū, quem præsentem in SS. Euch-
aristia credimus, quia nouimus etiā serenifs.
Archiduces Austriæ dominos nostros cle-
mentissimos isto in SS. Eucharistiam cultu
ad imperium euectos esse. simulq; factum no-
bile Rudolphi I. Comitis Habsburgensis re-
censeo. Tum ille indignabundo similis; quo-
ties ad te, domine, diuerto, mira audio, & cum
dicto cœpit stomachari, cum vxore verba
commutare, post etiam excandescere, & præ-
furore fere spumare. Abit è mensa ocysus dis-
cessurus, comitor descendentem ad currum,
sequitur vxor ponè. necdum currum benè
conscenderat, ecce subito extinctus manus
pedesq; rigidos extendit, omnibus ignaris,
cum ante nullius morbi signum dedisset. Ac-
cedit vxor etiam ipsa conscensura currum,
quæ ita extensum videns viuere adhuc eum
arbitrata: nisi te, inquit, aliter cōponas haud
tibi assidere possum, Inclamat nil se mouen-
tem & clementer impellit. Miramur sine mo-
tu esse, obdormiuisse rati, sed dum propius a-
spicimus, videmus abesse omnem halitum,
infelicem exhalasse animam. Oritur trepi-
datio & lamentatio. Refertur ad ædes cada-
uer exanimum. Subit omnium animos deri-
sus

fus & p̄ocax in SS. Eucharistiam dicitur
 dicitur impium, quod tamen ut tunc
 habeam rogat me feruus properè Vlman
 turus, sequenti biduo cadauer peticum
 tui à magistratu Vlmeni est, & auctu
 ræque eo ipse die mandatum, quo nos
 fuimus. Ita narrabat hospes attestante
 qui & ipse intererat, audientibus cum
 alijs, tum maximè duobus nobilibus vir
 storiam sanè luctuosam sed quæ maximè
 astruendæ fidei Catholicæ.

10.

Ex scripto
 an. 1591. Vi
 ennae Au
 striæ ger
 manice ty
 pis expres
 so. Refert
 Michael
 ab Isselt li.
 4. Mercurij
 Gallo
 belgici, &
 Bredenb.
 li. 1. c. 52.
 Iudæus
 Christianus
 factus (ut
 & ferè om
 nes huius
 farinae Re
 rutiti) Iu
 daizat.

Anno recuperatæ salutis 1591. ipse
 Sept. Pragæ in Bohemia Iudæus quidam
 nomine multarum linguarum & in
 Hebraicæ, Græcæ, & Latinæ peritissimè
 fidem Christianam conuersus, ac Chri
 crucifixum verum Messiam humani ge
 redemptorem atq; seruatorem confesse
 crum baptismum suscepit. Qui quidem
 professione Christianus Pragæ in Min
 vt vocant, monasterio, in D. Petri Rod
 familiaritatem ingessit, cuius muneris
 grotantibus Christianis extremum & fa
 corporis Christi porrigere viaticum. Ob
 diligenter attendens, quo loco sacrae
 rentur (reponerentur & asservarentur)
 tres ex iisdem chartæ inuolutas furtim
 puit atque Presburgum in Hungariam
 factus, non sine prodicionis suspicio
 Iudæum quendam diuertit. Inter ille
 tur quæstione aliquando de Messia in
 rum
 rum
 iness
 sulta
 dem
 in ha
 Chri
 stend
 tam c
 dem
 men
 mirat
 Ob t
 Deus
 flagit
 tigit,
 re, d
 busqu
 entib
 que m

tionem ac Venerabilis Sacramenti mysterio
orta, hospes ex Leone recenter baptizato
quærit, num aliquando S. Eucharistiam in-
ter Christianos connumeratus sumpserit?
Qui quidem non modo se aliquoties eam
sumplisse, sed etiam apud se reseruatas tres
hostias à Christianis consecratas habere ex-
posuit, ex quibus hospiti suo duas non in-
uitus relinquens, ipse Nickelsburgum pro-
fectus est, Iudæis, quibus hospes rei ordi-
nem aperuit, visum, vt pluribus Iudæo-
rum conuocatis, num aliqua Christiano-
rum Sacramentis & mysterijs fraus ac dolus
& in-
nesset, palam probaretur: post multas con-
sultationes inter conuocatos habitas, tan-
dem, horret animus dicere, quidam ex ijs
in hæc blasphemias vocens erumpens: Si
Christianorum Deus es, id signo aliquo o-
stende, vtramque hostiam mensæ imposi-
tam cultro appposito transfixit, ex qua qui-
dem punctura sanguis adeo copiosus per
mensam effluxit, vt omnes in summam ad-
mirationem raperentur, & attoniti starent.
Ob tam abominandum & horribile facinus
Deus grauissime offensus, domum, in qua
flagitium commissum, fulmine de cælo te-
tigit, ipsamque vna cum hospite, ipsius vxo-
re, duobus liberis (al. duabus filiabus) omni-
busque cæteris Iudæis, tribus tantum effugi-
entibus, vindice igne ita exussit, vt tamen ne-
que mensa, neque hostiæ vlla incendij indicia
darent.

darent. Præfectus (seu gubernator) vrbis
tra ciuitatis pomeria arcem præfici
nens tanto conspecto incendio. famulo
idem restinguendum mittens, à ciuib.
eosdem rescuit incendij originem igno
nisi quod in exustis ædibus Iudæos alie
ciuibus ignorantibus in quem finem con
gatos omnes, exceptis tribus, igne con
ptos constaret. Qui periculo exempto
ma diligentia conquirens ex compro
diu nihil exprimere potuit, sed quia eos
quæstionibus premere non desinebat,
ex ijs rem vt gesta erat sine furo aperuit.
narratione Præfectus omnino territus,
tres Iudæos pariter in carcerem conijci
ac cum suis quibus supplicij generibus
sceleratos homines afficiat deliberat.
dem placuit vt prima die viuis magna
te cutis detraheretur, sequenti vero per
feruida pice coquerentur, ac tertia die
die palis perforati ad regias vias alijs
emplum exportierentur; quod & eo mo
ordine factum est.

II.
Seueld est
pagus non
procul ob
Oenipon-
to in finib.
comitatus
Tirolis.
Errorē hu-
ius Osval-
di olim re-
futauit Eu-
seb. Emis.
hom. 5. de
Pascha.

Anno à natū. Domini 1384. quidam
Osvaldus Mulser, ex nobili ortus pro
in Seueld, & ibidē in castro vulgariter Sc
perg nuncupato residens, tempore Pa
quo Christi fideles ex præcepto Ecclesie
communione Eucharistiæ accedere ho
maiori hostia, & non vt cæteri laici com
nicare nitebatur. Ex timore itaq; huic

dos pernitosè assentiri volebat. Sed dum venerabile sacramentum supra linguam antedicti Osvaldi poneretur, ecce miraculose ante altare terra se aperit ac si ipsum Osvaldum prorsus deglutire vellet, & in illam vsq; ad genua cecidit, ille vero manibus latus altaris apprehendit, sed altare istic istar cerę mollescere cępit manibusq; cessit. Osvaldus presentem Dei vindictam presentiens, mox pœnitentiã ducitur, veniam à Deo precatur, cumq; hostiam deglutire non posset, Deo id non permittente, sacerdos eam in sacrarium reponit, quę etiamnum hodie istic sanguineo colore diuinitus tincta & ex lingue salua nõnihil contracta conspicitur. vbi etiam iam inde ad nostra vsq; tempora plurima fiunt miracula. Osvaldus sic diuinitus correptus in molestim incidit ægritudinem, pœnitentiãq; agens & confessus aliquanto super vixit tempore, demum mortuus in Domino. Tilmannus Bredenb. hæc referens addit se altare ipsum, & in eo manus Osvaldi vestigia vidisse & cõtractasse, ac iuxta illud terræ hiatus quo absorberi cęperat, modo ferreis cancellis obtectum, deniq; se & ipsam hostiam & caltrum in quo vixit conspexisse.

Collat. sacr. lib. i. cap. 55.

Cornelius Carnipolitanus recenset anno Christi 1273. Frisiam fere totam submersam fuisse fluctibus marinis, ac istic perisse plusquam centum millia hominum, idq; propter

12.
In sua
Chronog.
Refert hoc
ex Corne-
lio Michael
Buchinger

H

con- Buchinger

conuitia & irreuerentiam factam Sacramenti
Eucharistiæ.

13. Cum Traiecti homines vtriusq; sexus
per pontem choreis & vanitatibus operan-
darent, contigit sacerdotem cum diuinis
sacramento Eucharistiæ ad ægrum deferen-
pertrāsire, illi immemores diuinæ rei cultu-
vllum ac reuerentiã exhibere, ponte fracto
200. homines aquis Mosæ absorpti sunt
perierunt, anno 1277.

14. Epachius presbyter dum temere, quod
dignus erat, agere præsumpsisset, diuino
cio, solo proiectus occubuit. Hic enim
Dominici natalis vigiliis celebrare, Ecce
expetisset, per singula horarum momenta
greditur è templo Dei ac in domo sua
la lasciuia spumantibus pateris hauriebat
vt affirmarent multi se eum post galli
tum in ipsa nocte vidisse bibentem. Sed
esset ex genere senatorio, & nullus in
lo Ricomagensi iuxta sæculi dignitatem
beretur nobilior, celebrare solènia mil-
expeditur. Nec dubitat miser vino ma-
ctus appetere; quod ieiunus quisq; nõ sine
tu potest terrente cõscientia explicare, vbi
ubi explicitis verbis sacris, cõfracto Do-
ci corporis sacramento, & ipse sumpsit
distribuit ad edendum, mox equini hinc
ad modum vocem emittens ad terram
acipumas cum ipsa mysterij sacri partem
quam dentibus cõminuere non valuit
proijciens, inter manus suorum ab Eccl-

ex Chron.
Traiecten-
sibus Her-
manni
Scedil.

Greg. Tu-
ron. li. 1. de
glor. mart.
c. 87.
Vltio diui-
na in Sac.
diuina my-
steria indi-
gnetra-
stantem.

deportatur. Nec caruit vltra hac epilepsie infirmitate, sed per singulos lunares cursus incrementis decrementisq; hac semper pertulit, quia ab hauustu nimio vini infelix minime abstinuit. Hunc epilepticum energumenum fuisse indicat, inquit Delrius, hinnitus equinus, & merito, quia sicut equus & mulus corpus Domini non dijudicauit.

lib. 3. disq. mag. p. 1. q. 7. 16. 1.

Lotharius Rex pactis cum Nicolao Pontifice non steterat, sed adulteram iterum in thalami partem reduxerat, profectus Romam abfolui petit a Pontifice Hadriano dicens se promissis Nicolao factis stetisse, Pontifex pro cogatione innocentiae (ait Sigisbertus) adsumptionem corporis & sanguinis Domini tam Regem quam optimates regni inuitauit, illi nihil Deum veritu corpus Domini nostri temere & perperam acceperunt. Sed Rege in itinere Placentiae statim moriente, omnes intra annum reliqui perierunt. Recte ergo Ecclesia de hoc Sacramento.

15. Del. disq. mag. lib. 4. c. 4. q. 3. a. ges de purgatione Canonica. Anno 870. in Chron.

Sumunt boni, sumunt mali,
Sorte tamen inaequali
Vita, vel interitus:
Mors est malis, vita bonis,
Vide paris sumptionis,
Quam sit dispar exitus.

1. Cor. 11. v. 27. Innocentig non deest qui pro nocentibus obijt, vt eos ad innocentiam reuocaret.

Palladius tradit vxorem cuiusdam Aegyptij maleficis carminibus sic affectam fuisse, vt adspicientibus equa videretur, cum tamen sermone humani vsu retineret, adducta a marito

16. in Lausiaca cap. 19.

H 2 ad



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ad S. Macharium, hic eam liberavit dixitque tantum dæmonibus in misellam licuisse, quod multum temporis ab Eucharistiæ perceptione se abstinuisset, frequentius itaque posterum ad Iesu corpus sumendum accederet.

17.
Ex litteris
Patrum
Soc. Iesu.

In Polonia Samossæ in ciuitate magni Cellarij regni volebat Choralis quidam facere hostiam iudæo prodere qui eum in finem riam 2. paschæ cum reliquis communicat, emptaque ex ore hostia illam panno inuolutam in saccum recondiderat, conductoque riu ad Iudæum pergebat. cum iam ex opposita sacre ædiculæ in biuio esset, subistere eum neq; vlla vi humana loco moueri potuerit. Choralis viso miraculo in fugam se contulit, superueniunt nobiles aliquot equites qui cognita re subito infecuti sunt sacrilegum, eumque comprehendentes magistratui stiterunt, quo deinde morti adiudicatus, candentibus forcipibus cum quinque Iudæis est discerpit. Episcopus vero loci monitus cum vniuerso clero hostiam sacram honorificè retulit, ratq; modo magnis impensis in eodem loco excitari insigne templum.

18.
An. 1. Henr.
rici imp.

Anno 1195. in Rechstet pago iuxta Erpordiam virgo quædam ardente febre vehementer ad extremum pene spiritum vsq; afflicta, ex parentum voluntate sacerdotem ad se accersiri iussit qui sibi vltimis sacramentis adferret. at vero ipsa cum præfatus

ariditate porrectam sibi sacram hostiam deglutire penitus non valeret præbuit ei sacerdos paucillum aquæ in cochleari, cui deinde cochleari quædam hostiæ particula adhæsit, quam, cum ignoraret sacerdos, cū ipso cochleari in scyphum aquæ imposuit. Porro mater Virginis hanc aquam ob sanctissimi sacramenti reuerentiam in scrinium quoddam seposuit. Cum autem ægra molestam sitim qua torquebatur aqua illa lenare attentasset, ecce miraculum, totam omnino aquam in sanguinem versam comperit, aduocatur subito Presbyter, is vero Imprudentiæ suæ censuram metuens, silentio rem vt occultant omnibus seuerè mandat. At tamen nihilominus adfertur ad Arnoldum Erphordensem præpositum rei geltæ fama. is certos quosdā presbyteros constituit qui de vniuerso negotio accurate cognoscant: ij vt cognouerunt rem sic se habere, sacrum illud mysterium Erphordiam detulerunt. Processit autem eis obuius Archiepiscopus Moguntinus Conradus cum clero & ciuium grandi numero, explorata tamen sic prius diuina voluntate. Indixit Rmus Archiepiscopus in clero & plebe peculiare orationes vt indicio aliquo diuino palam fieret nil rei subesse fraudis. Itaq; cum presbyteri ante dictam particulam hostiæ in scypho quæsiuissent nec eam reperiissent, inuenerunt eam tum demum cum persoluta esset ad Deum oratio. Cum igitur Archiepiscopus &

Irreuerentia Sacer.
nota.

H 3 signum

signum hoc & presbyterorum testimonium ad astruendam veritatem argumenta sufficientia, accepisse, tunc primum ipse cum clero populo Venerabili Sacramento, Pontificis habitu indutus, obviam profectus est. Veritatem in D. Virginis templum hostia delata totum populum ad orationem archipresbiteri exhortatus, quam sane orationem quodlibet ues ea esset, res admirabilis subsequuta est. Nimirum interea dum archipresbiterus oblata conerat ecce id quod antea sanguis in scypho erat colore commutato vinum quasi nigricans in aspectu omnium repente exiit, atque huc in D. Virginis templi choro imposita haec Sacramenta una cum scypho & cocleari in altare sanguini Domini & D. Catharinae excitatum hinc quotannis die 26. Martii plus cruore nigrescente imbutus vasculum venerabilis Sacramenti inclusus Cleri populi Catholici frequenti processione circum Virginis aedem deportatur.

Vide libellum VVilhelmi à Gent qui an. 8. prodit in Colonia apud Maternum Cholinum

An. 1563 Cū Erphordia D. Sigillifer Theodericus Baumeier venerabile Sacramentum in corpore Christi in processione portaret atheranus nobilis blasphemus ore diceret, quem cuculum hic senex portat, statim denuas blasphemiam, procidens enim in terram epilepticus, portatur in ambitu in facillime accersitur Medicus D. Ioannes Heber qui continuo asserit esse casum desperatum, paucos dies in magna impatientia moritur.

Sozom. lib. 8. eccl. hist. ca. 5. Vir quidam è
Macedoniana hæresi vxorem eiusdem opi-
nionis habebat. Hic cum Ioannem Chryso-
stomum quomodo de Deo sentiendum esset
docentem audisset, dogma illius laudabat, &
vxorem quoq; vt secum sentiret hortabatur.
Cum vero illa magis nobilium mulierum ser-
monibus quàm illius consuetudini obtempe-
raret, & post frequentes aduentiones vir il-
lius nihil effecisset, nisi inquit, in diuinis con-
fessis fueris neq; in vitæ communione posthac
eris. mulier hoc audito & consensum pollici-
ta, rem eam famulæ cuidam cõmunicat, quam
sibi fidam esse indicabat illiusq; opera ad
fallendum virum vtitur. Circa tempus au-
tem mysteriorũ (sciunt initiati quid sit quod
dico) illa quod accepit continens, quasi ora-
tura procumbit, famula astans clanculum il-
li dat panem quem secum in manu attulerat.
Hic cum dentibus admoueretur in lapidem
congelascit, Mulier perterrita metuens ne
quid sibi mali propter eam rem, quæ diuini-
tus acciderat, contingeret ad Episcopum cur-
su contendit, ac seipsam prodens lapidẽ osten-
dit adhuc morſi vestigia habentem & materi-
am incognitã coloremq; admirabilem osten-
dentem, simulq; veniam cum lacrymis petens
viro suo consensuram se pollicetur. Quod si
cuiquam incredibile videtur lapis ille testis
est qui etiamnum inter clinodia ecclesiæ Cõ-
stantinopolitanæ asseruatur, hæc Soz. V. Bar.
an. 4000,